

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15259/2024
19.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верица Тојић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Сремска Митровица, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 681/24 од 24.04.2024. године, у седници одржаној 19.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 681/24 од 24.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 681/24 од 24.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 758/23 од 19.02.2024. године, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име дуга износ од 26.875,00 динара са законском затезном каматом од 30.05.2011. године до исплате, износ од 9.375,00 динара са законском затезном каматом од 30.05.2011. године до исплате и износ од 58.500,00 динара са законском затезном каматом од 15.03.2011. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка у износу од 42.880,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 681/24 од 24.04.2024. године, усвојена је жалба тужене и преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражи да се обавезе тужена да му на име дуга исплати износ од 26.875,00 динара са законском затезном каматом од 30.05.2011. године до исплате, износ од 9.375,00 динара са законском затезном каматом од 30.05.2011. године до исплате и износ од 58.500,00 динара са законском затезном каматом од 15.03.2011. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка са

законском затезном каматом од извршности до исплате, те је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 27.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се дозволи одлучивање о његовој посебној ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни (касациони) суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите у овом спору је исплата дуга од стране тужене за извршене адвокатске услуге тужиоца као браниоца по службеној дужности у току 2010. и 2011. године. Чињенично-правни закључак другостепеног суда, који је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, је да је потраживање тужиоца застарело у току 2021. године, а да достављање извода отворених ставки од стране тужене у коме је наведено потраживање тужиоца по основу рачуна код којих је наступила застарелост потраживања не може представљати признање застареле обавезе које би се сматрало одрицањем од застарелости у смислу одредбе члана 366. став 1. Закона о облигационим односима, јер не садржи изричиту и недвосмислену изјаву о признању (а тужба ради исплате је поднета 23.10.2023. године).

По оцени Врховног суда, нема места одлучивању о посебној ревизији тужиоца ради новог тумачења права у вези истакнутог приговора застарелости потраживања, нити постоји потреба за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана или за уједначавањем судске праксе у ситуацији када тужилац није доказао да је извод отворених ставки у име тужене потписао њен законски заступник, а из судских одлука на које се тужилац позвао у ревизији произлази да извод отворених ставки може имати значај одрицања од застарелости само уколико је такав извод потписао законски заступник или лице које је он овластио.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда донете у поступку о спору мале вредности ревизија није дозвољена. Због тога се у овој врсти спора дозвољеност ревизије не цени према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП.

Тужба ради исплате дуга поднета је 23.10.2023. године. Вредност предмета спора је 94.750,00 динара и поступак је вођен по правилима парнице о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена без обзира на преиначујућу одлуку другостепеног суда.

На основу наведеног, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**